

“Mi *preferus*, se vi vokus min per Kavaliro Nikolao de Mizgila –,” la fantomo rigide komencis, sed sablohara Ŝemus Fingan interrompis.

“<i>Preskaŭ </i>senkapa? Kiel vi povas esti *preskaŭ* senkapa?”

Kavaliro Nikolao mienis ege ĝenate, kvazaŭ la babileto tute ne iris laŭ lia intenco.

“Tiele,” li diris agacate. Li ekprenis sin per la maldekstra orelo, kaj tiris. Lia tuta kapo forsvingis de lia kolo, kaj falis sur la ŝultron kvazaŭ pivotante sur ĉarniro. Evidente oni provis lin senkapigi, sed fuŝis tion. Ŝajne kontenta pro iliaj ŝokitaj mienoj, Preskaŭ Senkapa Niko renversis sian kapon ree sur la kolon, tuis, kaj diris, “Nu – novaj Oragrifaj! Mi esperas, ke vi helpos nin gajni la Doman konkurson venontjare? Jam neniam estas pasinte tiom da jaroj sen premia gajno fare de Oragrifo. La Rampenaj jam gajnis la Pokalon sinsekve ses jarojn! La Sanga Barono fieras preskaŭ netolereble – li estas la Rampena fantomo.”

Hari alrigardis la Rampenan tablon, kaj vidis teruran fantomon, tie sidantan, kun senesprimaj okuloj, senmovaj en marasma vizaĝo, kaj robo makulita de arĝenta sango. Li estis rekte apud Malfid, kiu, plaĉe al Hari, evidente ne ege ŝatis la sidaranĝojn.

“Kiel li duŝiĝis per sango?” demandis Ŝemus kun avida interesiĝo.

“Mi neniam demandis pri tio,” diris Preskaŭ Senkapa Niko delikate.

Kiam ĉiuj jam manĝis tiom, kiom ili kapablis, la restaĵoj de la manĝaĵo malaperis de la teleroj, kiuj fariĝis brile puraj, kiel antaŭe. Post momento la desertoj aperis. Jen blokoj da glaciaĵo de ĉiu imagebla gusto, pomtortoj, melastortetoj, krembulkoj kun ĉokolada glazuro, sukerbulkoj plenigitaj de konfitaĵo, savarino, fragoj, ĵeleo, rizfrandaĵo^[22]...

Dum Hari provizis sin per melastorteto, la konversacio ektemis pri iliaj familioj.

“Mi estas miks-rasa,” diris Ŝemus. “Mi’ paĉjo estas moglo. Panjo ne konfesis antaŭ la edziĝo, ke ŝi estas sorĉistino. Kia malagrabla ŝoko al li.”

La aliaj ridis.

“Kaj pri vi, Nevil?” demandis Ron.

“Nu, Avinjo vartis min, kaj ŝi estas sorĉistino,” diris Nevil, “sed la familio kredis longtempe, ke mi estis pure mogla. Mia Praonklo Alĉjo provadis trafi min nesingarda, kaj trudi ian magion el mi – li unufoje puŝis min de la ekstremon de la varfo Blackpula; mi preskaŭ dronis – sed nenio okazis antaŭ ol mi estis okjara. Praonklo Alĉjo alvizitis por vespermanĝi, kaj pendigadis min per la kruroj, el duaetaĝa fenestro, kiam Praonklino Enida oferis al li meringon, kaj li senintence lasis min fali. Sed mi resaltis – laŭlonge de la tuta ĝardeno, kaj en la straton. Ĉiuj ekĝojis ege, Avinjo ploris pro feliĉo. Imagu vidi iliajn vizaĝojn, kiam mi akceptiĝis ĉi tie! Oni ja